

LOJZE TOV KONJICEK!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

Čenjeni bralci!

V Avstraliji živi okrog 32.000 Slovencev (+1.000 - 1.000, kdo ve). Ampak, koliko od nas ve kaj iz zgodovine naše nove domovine? Mislím na nas starejše, brez vključitve naših otrok.

Ker zbiram znamke in deloma tudi kovance, sem pogledal v zgodovino avstralskega denarja.

Bilo je v času grajaškega in hrupnega življenja, ko so v NEW SOUTH WALES vladali rum in puntarstvo. V tem času so bili zakon in red na najnižnji stopnji. Bil je čas "Rum - Corps-a, (korpus-a), kot je NSW Corps bil v splošnem poznan. Takrat se je celo zelo razvpiti in nepriljubljen Governor, Kapitan William Blight moral včasih iz bojazni skriti pod posteljo.

Rum je takrat postal valutni tečaj, hrana in stvari so bile plačane z rumom. Kolonija se je le s težavo prebijala in kljub temu od dobička te "trgovine" financirala prvo splošno bolnico. Denarja v gotovini je v koloniji bilo zelo malo, odkar je prispelo prvo ladjevje (First Fleet) leta 1788. Kapitan Arthur Phillips je prinesel s seboj le 300 angleških funtov, ko je ustanovil naselbino v Sydney Cove.

Ministerstvo za kolonije v Londonu ni videlo denarne potrebe za vzdrževanje česarkoli, ker so takratni "prebivalci" bili le kaznjenci in njihovi stražarji (zraven Aboriginov), kateri so bili oskrbovani iz vladnih skladišč.

Po dolgih letih iskanja poti, kako bi se kupovalo od trgovskih brodov in otepanja "zvitih žicarjev", je bil denarni sistem v obžalovanja vrednem položaju. Različni tuji kovanci so prišli v cirkulacijo. Zadolžnice in zadolžna pisma so bila v uporabi in seveda še vedno rum. Tako je v iskanju rešitve iz tega položaja, leta 1812 novoimenovani Governor Lachlan Macquarie naročil iz Londona veliko količino srebrnih kovancev. V svoje veliko razočaranje je pa sprenasal, da je angleška državna blagajna bila popolnoma "izsušena", radi odplačil Napoleonove vojne.

Iznajdljivemu Governorju se je porodila druga ideja: od južne Amerike je nakupil 40.000 najnavadnejših kovancev v takratnem trgovskem svetu, španske osem Quartos (=1 Real) kovance ("Peace's of eight"). Da zviša število kovancev za cirkulacijo, jih označi kot NSW valuto in da se denar ne pušča iz kolonije, je Governor dal štancati luknje v sredino "čemnjaka" in tako pridobil dva kovanca. Zunanjemu obroču, kateri je bil poznan kot "Holey Dollar", je bila dana vrednota od 5 Shillingov, srednji "Dump" (odpadki, kateri so postali drobižni kovanci) pa 15 pence.

Za štancanje je Macquarie imel pri roki strokovnjaka, po imenu Henshall, kateri je kot obsojenec zaradi ponarejanja denarja bil poslan iz Anglije v kolonijo. Tako je Henshall štanciral vsak holey dolar na eni strani z besedami New South Wales in letnico 1813, na drugi strani pa Five shillings. "Dumps" so bili označeni z NSW. na eni in 15 pence na drugi strani.

Ker je holey dolar imel sorazmerno dobro vrednost, so se seveda znašli ljudje, ki so ga "kopičili" za sebe ali je prišel v roke edine

krajevne banke, the Bank of NSW., katera je bila ustanovljena l. 1817.

Ko se je leta 1828 vmešala Anglija, da zasigura, da bo šterling edina valuta v Avstraliji, je Bank of NSW. največ denarja poslala v London, kjer je Royal Mint kovance stalil. Na srečo je malenkost holey dolarjev našlo pot v inozemstvo. Nekaj so jih našli v južni Ameriki in nekaj jih ni bilo vnovčenih. Tako je nekaj vzorcev teh edinstvenih kovancev še v eksistenci. Verjetno jih je okrog 280 v različnih muzejih in v privatnih zbirkah (škoda, da jaz nimam nobenega) v Avstraliji in inozemstvu.

Zaradi njihove redkosti so holey dolarji visoko cenjeni in doprinašajo do \$60.000. V zadnjih letih je bil eden prodan v Sydneyu, katerega je našel 12 letni Sydney "boy", ko je preseval pesek za očeta, ki je gradil garažo. Oče se je spomnil na njegove zgodovinske naloge v šoli in prepoznal, da ima v roki holey dolar. Ker ni vedel kaj je vreden, ga je vzel k nekemu človeku, kateri mu je ponudil \$400. Ni ga prodal in vzel ga je raje k drugemu "dealerju", ki mu je ponujal \$5.000. Še ga ni prodal in odločil se je, da ga da na licitacijo. Ta mu je prinesla \$15.800. Zato, da je sin našel dolar z luknjo, je dobil od očeta novi "pecikel".

Iskreno,

Ljise

An original 1813 holey dollar

Obverse of an 1813 holey dollar.

The new holey dollar.

Obverse of the new holey dollar.

Originalni 1813 holey dolar

lična stran 1813 holey dolarja

novi holey dolar

lična stran novega dolarja

=====

Sprejel sem:

Ivanka Škof, Vic. - je poslala lepo zgodbico, ki se sliši kot humoreska.

(NE)enakopravnost

Dragi "Konjiček", veš o čem sem premišljevala po Velikonočnih praznikih? O avstralskem socializmu, ki prehaja že v komunizem. Rekel boš: Tej ženski se je zmešalo. V Avstraliji, pa komunizem? Pa vendar imam prav. V tej deželi sonca postajamo enakopravni vsi tisti, ki smo kdaj delali pri privatnih družbah ali pri državnih podjetjih z onimi, ki so vse življenje prebili v parkih s steklenico 100% alkohola v žepu in poslušali ptičke pet. Vidiš, nam ni treba mnogo truda, da preidemo iz kapitalističnega sistema v socialistični ali komunistični. Zato skrbijo naši voditelji v Canberri. Pa tudi priseljenci pripomoremo k temu, saj če imaš pri obleki rdečo kravato ali ruto, te že vključijo v rdeči sistem. Najbrž boš še vedno trdiv, da sem v zmoti. Sam se boš prepričal, ko boš dobil pokojninsko izkaznico, ki je obenem propustnica za v nebesa. Mnogi je ne dolgo nosijo v temstranstvu, ker jih Bog rad pokliče, čim ugotovi, da so se že včlanili v enakopravni sistem. Nekateri se nimajo niti časa vživeti v to enakost, pa nič zato, saj v nebesih bomo vsi na levi strani razen privatnikov. Teh pa je itak malo, kaj bi se sivili s tem. Tistim, ki je dano dalj časa prebivati na temstranstvu, (ki je že tako zastrupljeno, da ne moremo pravilno dihati) se privajamo na enakopravnost. Tako vsi, ki imamo potrdilo, da smo včlanjeni v pokojninsko skupino, že segamo po enaki prehrani: Kokošje perutničke, jetrčka, goveje oguljene kosti za juhco, v sadju zelenjavni trgovini je vedno nekaj zabojev zelenjave, ki čaka na sme-

tišče (v teh zabojih je vedno še kak list solate ali zelja dober), v jestvinah pa najdemo raznovrstne artikle, katerih datum uporabe je že pretekel itd. itd. Tako vidiš dragi Konjiček, da nam še ni hudega. Težje je za tiste, ki živijo v Vzhodnih deželah, ker oni so že v samim višku komunizma. Zanje je še edini izhod polet v nebesa, kjer bomo vsi (ne glede s katerega bloka smo prišli) ENAKI.

Tudi iz našega kontinenta si mnogi želijo čimprejšnjo pot v večnost. To so tisti, ki morajo od \$ 138.- penzije odšteti \$120.do \$140.- dolarjev na teden za stanovanje. Nekaterim ostane za par škatlic cigaret. Za elektriko in gas ne plačajo, saj ne kuhajo ker nimajo kaj kuhati. No ta kategorija Avstralcev je tudi že na višku komunizma in se popolnoma smatra enakopravna onim z vzhodnega bloka.

Vsa ta asimilacija v socialistično in komunistično ureditev je nekak trenig za popolno enakost, ki nas čaka v onostranstvu. Ne smemo preveč godrnjati, da ne skrbijo za nas. Seveda vsak od nas ne more dojeti, kako je važen idealoški pogled, ki ga bomo morali osvojiti za večno življenje v katerega mora vsak prestopiti. Lahko smo hvaležni našim politikom za njihovo skrb, ki se ne konča z vstopom v pokoj.

Vzemimo privatnike, oni bodo morali na desno stran, ker so bili ves čas tukajšnjega bivanja desničarji. Na tej strani bo vladal nekoliko drugačen sistem. Ne morejo politiki čez noč jih prevsmeriti v komunističnega. Še posebno, če je kdo od njih umrl iznenada od probilne hrane, pijače, ali previsokega krvnega pritiska ob uživanju ljubezni. Za ljudi tega kova, bo na desni strani komunizem, ki bo bolj podoben jugoslovanskemu. Obravnavani oz. živeli bodo po meri njihovih zaslug v stranki in po potrebah, ki so dokaj različne od onih, ki so jih imeli upokojeanci. Privatniki so imeli bolj zajetne potrebe, zato so potrebovali bolj komodne avtomobile, večje stanovanje, širše sedeže, posebne postelje itd. V navadna standardna vozila, hiše, vile, bi ne mogli spraviti svoje zajetnosti. V takem sistemu gre vse po meri človeka. Mislim, da bodo tudi tam gor skušali si urediti bivanje po svoji meri.

Prevsmertiti take ljudi bi našo družbo stalo več, kot bi potrosili za plačati upokojeancem toliko, da bi lahko šli v trgovino za kruh in mleko.

Veš, da se mi skoro smilijo, saj bodo težko se asimilirali s sistemom v katerega bo večina spadala. Kratkoterminalno, prišli bodo na oni svet nepripravljeni. To jih bo precej stalo. Vesela sem, da nas naši politiki že tu dobro trenirajo.

Hura, upokojeanci!!

Macedon, 3.4.89.

Zraven (NE) enakopravnosti nam je Ivanka poslala še zgodovino nas Slovencev, ki jo je preštudiral in napisal zgodovinar naših dni:

Jožko Savli

institutio Sclavenica

Pogled na zgodovino nam odkriva, da smo bili Slovenci vsa stoletja del krščanske Evrope, in da smo pripadali kulturi in politični skupnosti Zahoda. To je tisto skupno izročilo, na katerem se danes ponovno oblikuje združena Evropa, od katere smo Slovenci tokrat ločeni.

Ta ločitev pa ni samo politična, temveč obstaja tudi v naši sedanji miselnosti, v naši zavesti, kakor nam jo od prejšnjega stoletja dalje krojita nemško-nacionalna in panslovanska ideologija. Obe nas prikazujeta kot podjarmljen narod, za cela stoletja; kot narod, ki nima prihodnosti. Vključili naj bi se v nemštvo, zato da se rešimo domnevno ponižujočega slovenstva, ali pa v slovanstvo oz. jugoslovanstvo, da bi bili varni pred ponemčenjem.

Toda zgodovinska stvarnost nam kaže drugačno podobo: zahodna Evropa v katero smo se Slovenci vključili kot Karantanci ob pokristijanjenju, ni bila jarem, temveč skupnost krščanskih narodov. Ta skupnost je Karantancem priznavala njihovo državnost, to je položaj naroda z lastnim pravom, ki ga danes slovenske zgodovinske knjige zamolčujejo, ker pač ne sodi v dozdevni hlapčevski kalup naše; v resnici povsem drugačne zgodovine. Op. p.

Vpadi muslimanskih Arabcev, ki so v zgodnjem srednjem veku zavzeli že vso Španijo, so ogrožali tudi celotno krščansko Evropo. Njihovo prodiranje pa je

leta 732 zaustavil poraz, ki so ga pri kraju Poitiers zadali njihovi vojski Franki, katerim je poveljeval majordom Karel Martell. Od tedaj so si Franki lastili pokroviteljstvo nad krščansko Evropo, kar so jim priznavali tudi papeži.

Krščanska Evropa pa je bila ogrožena tudi od vzhoda, odkoder so vpadali še zlasti nasilni Obri. Svoje utrdbe so imeli v Panoniji, odkoder so gospodovali tudi nad okoliškimi pokrajinami. Njihovemu vdaru je bila izpostavljena tudi slovenska Karantanija v vzhodnih Alpah, takrat še nepokristijanjena in zato tudi brez zaveznikov.

Kot znano, so Karantanci, ogroženi od Obrov, zaprosili za pomoč svoje zahodne sosesede, tedaj že pokristijanjene Bavarce. Ti so jim res pomagali, in skupno so premagali obrsko vojsko (745). V zameno za pomoč Bavarcev pa so morali Karantanci priznati nadoblast kralja Frankov. Zakaj njemu so bili podrejeni tudi Bavarci.

S tem naj bi Karantanci, kakor nam tolmači uradno zgodovinopisje, izgubili svojo samostojnost. Toda v srednjem veku Evropa ni poznala današnjega pojma "samostojnosti". Kot politično merilo so umevali pripadnost h krščanstvu, ki se je v svoji idealni zamisli predstavljalo kot božje kraljestvo na zemlji. To božje kraljestvo naj bi bilo vesoljno, in le v njem naj bi narodi našli svojo pravo svobodo, rešeni iz teme poganstva.

Priznanje nadoblasti kralja Frankov je pomenilo za Karantance vključitev v krščansko Evropo, v družino krščanskih narodov in zaveznikov, Evropa je Karantance priznala kot polnopraven narod, jim zagotavljala zaščito in obstoj. To je bilo, po današnjih merilih, mednarodno priznanje Karantanije.

V naslednjih letih se v Karantaniji vrši krščanski misijon, ki ga vodi sv. Modest kot pokrajinski škof, s svojimi tovariši. Iz zgodovinskih virov izhaja, da je sv. Modest ustanovil z latinskim nazivom ECCLESIA SANCTAE MARIAE IN SOLIO, katere ime nam je danes ohranjeno v nemškem nazivu Maria Saal, to je "Marija na prestolu", slovensko GOSPA SVETA. Podoba "Marije na prestolu" prihaja z Vzhoda, in je v Karantanijo prišla nedvomno preko Ogleja, ki je spadal tedaj cerkveno pod Bizanc. Slovenski naziv "Gospa sveta" je povsem istoveten z latinskim (Maria in Solio) in je prav tako prvoten, iz tistega časa, ko sta besedi "gospod" in "gospa" pomenili vladarja oz. vladarico.

Pokristijanjenje Karantancev ni pomenilo nekega jarma, kakor nam vztrajno dopoveduje panslavistično zgodovinopisje. Kraljestvo Frankov, pod čigar pokroviteljstvom se je izvajalo, je bilo zamišljeno kot kraljestvo nad kraljestvi, ki naj narode Evrope poveže v krščansko skupnost, v kraljestvo ali cesarstvo Kristusa. Zato nam takratni pisatelji nazivajo kraljestvo Frankov, zlasti še nastopu mogočnega Katla Velikega, z naslovom IMPERIUM CRISTIANUM (798) se preden je bil ta frankovski kralj okronan za cesarja v Rimu.

Karel Veliki je videl vzor vladarja v rimskem krščanskem cesarju Konstantinu Velikem. S svojimi pohodi in osvajanji je hotel znova razširiti krščansko cesarstvo na vso zahodno Evropo in jo obvarovati pred poganstvom in islamom. Pogledu rimskih cesarjev je tudi on neomejeno vladal nad državo in cerkvijo, dasi je bil duhovni poglavar cerkve slej ko prej papež, čigar avtoriteta ni bila zato nič manjša.

Ko je Karel na Božič leta 800 molil nad grobom sv. Petra v Rimu, mu je papež položil na glavo rimsko krono. Navzoče ljudstvo pa je temu pritrdilo z vzklikanjem (acclamatio), kar je bilo po rimskih pojmih odločilnega pomena za pravno veljavo cesarskega naslova. Zavedajoč se pa, da se ima le bizantinski cesar za pravega naslednika nekdanjih rimskih cesarjev, Karel Veliki prva leta ni uporabljal naslova cesarja. Po njegovem kronanju je bil kovan samo denar z njegovo podobo in napisom "Renovatio Romanorum Imperii". Mislil je le na krščansko cesarstvo Zahoda, in leta 802 je z odlokom (capitulare) odredil, naj mu vsi podložniki prisežejo zvestobo kot krščanskemu vladarju, ki se pred Bogom čuti odgovornega za versko in moralno življenje vseh kristijanov.

Bizanc, ki je sprva ostro nasprotoval ponovni ustanovitvi rimskrga cesarstva na Zahodu, se je postopoma sprijaznil z njegovim obstojem. Zahodno cesarstvo je bilo zamišljeno predvsem kot krščanska skupnost, in je kasneje tudi dobil naziv SVETO RIMSKO CESARSTVO.

Med vzhodnim cesarstvom (Bizanc) ter zahodnim (Franki) obstoja torej že od samega začetka bistvena razlika. Na Vzhodu se IMPERIUM ROMANUM ter IMPERIUM CRISTIANUM povsem istovetita, tako da se ima bizantinsko cesarstvo za en sam CORPUS CRISTI POLITICUM. Bizantinski cesar je glava cesarstva in vzhodne Cerkve. - Na Zahodu pa ni takšnega istovetenja, zakaj že sv. Avguštin je postavil jasno ločnico med starim Rimskim cesarstvom in CIVITAS DEI. Zamisel o REGNUM CRISTI je na Zahodu temeljila na Cerkvi in ne na rimstvu, tako da je bilo cesarstvo

Karla Velikega zasnovano predvsem kot CORPUS CRISTI MYSTICUM, ki naj obsega vse krščanske narode in ima svoje središče pri papežu v Rimu. Takšno pojmovanje nam odražajo takratni pisatelji, npr. učeni Beda, sv. Izidor tudi Pavel Diakon in drugi.

Zahodno, to je Sveto Rimsko cesarstvo se omenjuje kasneje v srednjem veku predvsem na Srednjo Evropo, obsegajoč nemške vojvodine, pa tudi srednje in severne italijanske, nadalje slovenske in češke dežele. Ker so bile nemške dežele v večini in so tudi cesarji izhajali iz namških rodbin, nazivajo nekako od konca 18. stol. dalje, po prebuditvi nemške nacionalne zavesti, v nemških zgodovinskih knjigah to ustanovo kot "Sveto Rimsko cesarstvo nemške narodnosti" (Heiliges Römisches Reich der Deutschen Nation). Toda pristavljanje pridevka "nemške narodnosti" je nedvomno ponaredba, ki naj bi utemljevala obstoj nemškega naroda in rajha že od Karla Velikega dalje. Naslov cesarstva s takšnim pristavkom v zgodovinskih virih sploh ni izpričan, in bi bil tudi daleč od prvotne zamisli vesoljnega krščanskega, ne pa "nemškega" cesarstva. Ob njegovi ustanovitvi pa tudi naroda Nemcev še sploh ni bilo; tedaj so obstajali se povsem samostojni Bavarci, Svabi, porenški Franki in Sasi.

+ + +

Iz vsega tega je razvidno, da je bila zahodna Evropa pod Franki, v karero se je s pokristijanjenjem vključila Karantanija, za slovenski narod nekaj povsem drugega kot nemški jarem; da pokristijanjenje za slovenske Karantance ni bilo izguba svobode, kakor nam vztrajno ponavlja ideološko zgodovino pisje. Zgodovino Karantanije bi morali vsled tega, zato da odkrijemo njeno resnično podobo, obravnavati povsem izven nemškonacionalnega, kakor tudi izven panslovenskega modela.

In temu dosledno je tudi prikazovanje zglede sv. Cirila in Metoda v Panoniji (po 860) nasproti "nemškemu" misijonu, nekako sto let poprej v Karantaniji, pri svojem bistvu zgrešeno, idealizirano do nestvarnosti. Cerkvonoslovansko bogoslužje z glagolico je imelo svoj pomen. Toda glagolska pisava za vsakdanjo rabo, ali mogoče cirilica, tudi v Karantaniji? Bi zares povzdignila slovensko slovstvo in splošno izobrazbo? Zgled, ki ga nam v tem primeru dajejo narodi vzhodne Evrope, ni ravno prepričljiv.

Toda ideologi, ki so iz slovenskega mišljenja povsem izrinili pomen misijona sv. Modesta v Karantaniji, prikazuje kot vzor edino cirilmetodijsko Panonijo, pri svojem početju niti niso dosledni. Zakaj niti cirilmetodijskega slovstva iz Panonije ne štejejo v slovensko književnost, ker je napisano v cerkvonoslovenskem jeziku. Za razliko od drugih narodov, ki cerkvonoslovenske spise na svojem ozemlju upoštevajo kot začetek njihove domače književnosti! Panonsko književno delo sv. Cirila in Metoda pa si lastijo Bolgari, ki ga označujejo kot starobolgarsko književnost, nastalo "izven Bolgarije".

Ker se ni pisana v slovenskem jeziku, se zdi na prvi pogled povsem upravičeno, da je povsem prezrta vsa književnost v latinščini in tudi v nemščini, nastala na območju Karantanije in njej nasledujočih dežel. Toda latinščina je bila za cela stoletja knjižni jezik Evrope, nemščina pa vodilni kulturni jezik Srednje Evrope. Bistvo književnosti pa ni prvenstveno njen jezik, temveč umetniška in izrazna moč kulturnega sporočila, ki odraza ustvarjalnost nekega naroda. Poljaki npr. obravnavajo za obdobje srednjega veka tudi "poljsko književnost v latinščini", zakaj samo na ta način je podana prava slika njihove kulturne ustvarjalnosti v tem obdobju. Primer, ki je dovolj zgovoren tudi za Slovence.

Se mnogo bolj usodno za slovensko zavest pa je nedvomno prikazovanje zgodovine Slovencev kot naroda hlapcev. To se danes počenja uradno slovensko zgodovino pisje, ki iz zgodovinskih knjig sistematično izpušča vse tisto, kar priča o državnosti slovenske Karantanije in njenem nadaljevanju. Karantanci naj bi po domnevni izgubi svobode pod Franki ali Nemci ostali zgolj narod kmetov in tlačanov ali hlapcev in dekel... Tolmačenje slovenske zgodovine v takšnem duhu je vztrajno in dosledno, tako da je že po vsem prepojilo mišljenje slovenskih ljudi, z njim so prežete šolske knjige, izobraževalni aparat in javna občila. Kot so navajali že po prvi vojni, naj bi zgodovinsko hlapčestvo Slovencev potrjevala sama "znanost", in slovenski človek naj bi se kar sprijaznil s stvarno podobo svoje lastne zgodovine (Lj. Hauptmann).

Toda kritični pregled zgodovinskih virov nam odkriva, da v tem primeru ne gre za znanost, temveč za ponarejeno sliko slovenske preteklosti, kakor si jo je zamislila tuja ideologija! Karantanci so imeli svojo državnost in pravo, kar so jim priznavali tudi potem, ko so se pokristijanili. Priznanje njihove državnosti je bilo priznanje obstoja njihovega prava, ki nam 9a zgodovinski vir okoli leta

1010 navaja kot INSTITUTIO SCLAVENICA (Fr. Kos, Gradivo III, št. 11). V tem nazivu je zajeta vsa državno-pravna zgradba Karantanije, obsegajoča njeno družbeno in politično ureditev, domače ljudsko pravo SLAVICA LEX, določila o pravnem postopku CONSUETUDO SCLAVORUM, nadalje rodbinsko pravo, položaj karantanske žene, ustoličevanje itn.

Karantansko pravo se je ohranjalo po izročilu in ni bilo posebej zapisano, vendar ga je treba uvrstiti na isto raven kakor pravo pri drugih narodih v tedanji Evropi, kjer so bila najpomembnejša naslednja ljudska prava: LEX RIPUARIA (Obrežni Franki v Avstraziji), LEX ALAMANNORUM (Švabi), LEX BAIUVARIORUM (Bavarci), LEX SAXONUM (Sasi), LEX GUNDOBADA (Burgundi), nekaj višje pravo, predvsem glede kraljevskega prestolonasledstva, najdeno pri tistih narodih, ki so po prepadu cesarstva Rima (476) ustanovili na Zahodu večja kraljestva, tako EDICTUM TEODORICI (Ostrogoti), LEX WISIGOTHORUM (Visigoti), EDICTUM ROTHAI (Langobardi), LEX SALICA (Salijski Franki v Nevstriji). Za romansko prebivalstvo so pa veljali še nadalje rimski zakoni, LEGES ROMANORUM.

+ + +

Karantanska "institutio" je temeljila na družbeni ureditvi, katere osnovna organizacija je bila VAS v omenu soseske, srenje oz. občine. V virih in slovenski izročilu ni prav nobenega sledu o kaki rodbinski zadrugi, ki jo ideološki pisarji po južnoslovanskem zgledu pripisujejo Karantancem. O skupnih problemih vse vasi je odločal zbor hišnih gospodarjev, imenovan SOSEDNJA. Ožji odbor za upravljanje vaških zadev pa se je imenoval DVANAJSTIJA, in na čelu celotne vasi je bil ŽUPAN. Takšna organizacija slovenske vasi se je ohranila po vsem slovenskem ozemlju vse do druge vojne. Zgodovinski vir pa nam župana prvič omenja leta 777, ko je peljal po mejah županije (dekanija Sclavorum) opata samostana Kremsmunster, ki jo je tako prevzel v samostansko posest.

Na ravni pokrajine ali današnjega okraja so sklicevali zbor, imenovan POJEZDA. Pod tem imenom se nam je ta zbor ohranil še tja v novi vek kot široko ljudsko zborovanje, na katerega je prijezdil tudi zastpnik gosposke. Tudi ta zbor je imel ožji, izvršni odbor z imenom PRAVDA. Ime nam kaže na njegovo pristojnost v sodstvu. Kot je sklenati iz ohranjenih izročil, je pojezdi načeloval veliki župan, ki je bil kot GLAVAR tudi redni predstavnik osrednje oblasti. Obstajali so pa tudi pokrajinski knezi, omenjeni v viru kot "pricipis" že leta 799 (Fr. Kos, Gradivo I, št. 254). Imeli so, poleg upravnih, pred vsem vojaške pristojnosti. Njim so pripadali po vsej verjetnosti starokarantanski dvori (curtis), omenjeni v virih. Knezi in veljaki so tvorili sloj karantanskega plemstva, ki je imelo prvenstveno vojaško in obrambno vlogo v državi.

Vsodržavni zbor Karantancev, ki je volil vojvodo, se je imenoval VEČA. Imela je prav tako tudi sodne pristojnosti, nimamo pa poročila o njenem ožjem odboru. Nedvomno je obstajala tudi Vlada, katero je imenoval novoizvoljeni vojvoda (dux). - Po prevladi fevdalnega reda so se več sklicevale znotraj posameznih gospostev. In tudi po deželah. Na Koroškem je več kot sodni zbor prenehala šele po 12. stol., ko jo je nadomestilo vojvodovo dvorno sodišče. Pravice Karantancev, da si zberejo vladarja po svoji volji, se je ohranjala vse do nastopa dednega vojvode. Še leta 1056 je vojska Karantancev na meji Veronske pokrajine, ki jim je takrat pripadala, zavrnila od cesarja poslanega jim vojvodo Kunona in njegovo spremstvo, ki je prihajalo iz Lombardije, ker ni bil "po njihovi volji". - Slovensko ustoličevanje karantanskega in zatem koroškega vojvode z vsem obredom se je ohranilo do 1414, slovensko poklanjanje novemu vladarju z obojestransko zaprisego pa do 1728. Na ohranjanju vseh teh izročil in pravic dežele je vztrajalo prav koroško plemstvo.

Že ta okoliščina nam pove, da se je v Karantaniji ohranilo slovensko plemstvo tudi po letu 820, ko se je bil del Karantancev pridružil knezu Ljudevitu iz Slavonije v njegovem upor proti Frankom. Upor je bil zatrt, iz virov pa ne izvemo prav ničesar o kaki kazenski odstavitvi karantanskega kneza. Znani vir Conversio navaja le, da so po slovenskih vojvodih zavladali v Karantaniji "duces Bagoarii" (vojvode Bavarci). Brez navedbe, kdaj se je to zgodilo. Tega pa nikakor ni mogoče razlagati v političnem pomenu, češ da je Karantanija na ta način izgubila še svojo notranjo samostojnost, saj nam že drugi vir, Excerptum de Karantanis, naziva omenjene vojvode kar karantanske, kot "duces Carentanorum".

Iz teh navedb je mogoče sklepati, da so bili omenjeni, po imenu naštetih trije bavorski vojvodi, ki so v Karantaniji nasledili slovenske, po materini strani Karantanci, in zato prav tako zakoniti vladarji v deželi, ker je veljalo tudi nasledstvo po materi. Solnograški spis Conversio pa jih v smislu prava germanskih ljudstev, ki je priznavalo le očetno nasledstvo, navaja kot Bavarce.

Fovsem brez podlage pa je za ta primer trditev, ki jo navaja uradno slovensko